

Arrest

nr. 180 111 van 23 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. SMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 19 september 2016 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op 20 september 2016 ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: [M.]

voornaam: [T.]

[...]

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassingen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 1, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige inreisstempel/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft reeds sedert onbepaalde duur in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten.

etrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. (PV nummer: BG.17.L9.006570/2016 van de politie zone van Kouter (Jabbeke).)

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Terugleiding naar de grens:

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied sinds onbepaalde duur. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. (PV nummer: BG.17.L9.006570/2016 van de politie zone van Kouter (Jabbeke).)

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

[...]"

Het inreisverbod luidt als volgt:

"Aan de Heer:

naam: [M.]

voornaam: [T.]

[...]

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19.09.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. (PV nummer: BG.17.L9.006570/2016 van de politie zone van Kouter (Jabbeke))

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, specifiek gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"De bestreden beslissing (stuk 1) vermeldt:

"Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Albanië".

Verzoeker tekent beroep aan tegen voormelde beslissing en roept artikel 3 EVRM in, in zoverre de bestreden beslissing zijn repatriëring naar Albanië betekent.

Artikel 3 EVRM verbiedt dat iemand onderworpen wordt aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling of straf.

Verzoeker vreest in Albanië voor zijn leven (zie '2. Feiten en voorgaanden'). Verzoeker en zijn ouders ontvluchtten Albanië reeds in 2000 daar zij vrezen vermoord te zullen worden indien zij zich in Albanië bevinden. Verzoeker diende (mogelijk onder anderen) om voormelde reden een asielaanvraag in in Frankrijk op 7 september 2016. Verzoeker legt een kopie voor van de attestatie terzake, welke hem een 'voorlopig verblijf' in Frankrijk verschaft van één maand, welk 'voorlopig verblijf' kan worden hernieuwd. (stuk 5) Verzoeker is momenteel in afwachting van het verdere resultaat van de procedure.

Op heden bestaan er dan ook ernstige aanwijzingen dat verzoeker, zo deze dient terug te keren naar Albanië, hij het slachtoffer wordt van een schending van artikel 3 EVRM. De 'bloedwraak' is in Albanië een bekend fenomeen.

Belgische rechtspraak stelt dat geen verwijderingsmaatregel mag worden genomen indien er ernstige aanwijzingen zijn van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM (Orde van Vlaamse Balies, Vreemdelingenrecht, handboek voor de advocaat-stagiair, 2014-2015, 2014, Kluwer, 693 en verwijzingen aldaar).

Het bevel om het grondgebied te verlaten, met verwijdering van verzoeker naar Albanië, is dan ook in strijd met artikel 3 EVRM."

2.1.2. Ter terechtzitting deelt verweerder mee dat verzoeker op 24 oktober 2016 is overgedragen aan Frankrijk, alwaar hij nog een hangende asielaanvraag heeft/had. Verzoeker werd aldus, in uitvoering van de thans bestreden beslissing, niet uitgewezen naar zijn herkomstland Albanië, doch overgedragen aan de Franse autoriteiten alwaar hij de verdere behandeling van zijn asielaanvraag kan afwachten. Er kan aldus worden aangenomen dat verzoeker niet naar zijn herkomstland zal worden verwijderd, tenzij de bevoegde Franse asielinstanties oordelen dat hij niet is gerechtigd op een beschermingsstatus en hij in zijn herkomstland geen reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten stelt zo ook dat verzoeker het Belgische grondgebied dient te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die zijn vereist om er zich naar toe te begeven en verzoeker geeft zelf aan dat hij gelet op zijn asielaanvraag in Frankrijk op 7 september 2016 aldaar een *‘voorlopig verblijf’* geniet zoals dit blijkt uit een door hem voorgelegd attest afgeleverd op 7 september 2016 door de Franse autoriteiten. Ter terechtzitting stelt verzoeker, gelet op zijn overdracht aan Frankrijk in uitvoering van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet te volharden in het belang dat hij nog heeft bij het aanvechten van deze beslissing. In het licht van het gestelde door verzoeker in zijn middel dat hij zich verzet tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en zich beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM *“in zoverre de bestreden beslissing zijn repatriëring naar Albanië betekent”*, terwijl thans vaststaat dat verzoeker in uitvoering van dit bevel niet wordt uitgewezen naar Albanië doch werd overgedragen aan Frankrijk voor een behandeling van zijn aldaar nog hangende asielaanvraag, en verzoeker ter terechtzitting niet aangeeft nog een actueel belang te hebben bij het aanvechten van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt niet dat hij nog het vereiste belang heeft bij huidig middel. Het eerste middel is, bij gebreke van het vereiste belang, onontvankelijk.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing vermeldt:

“Betrokkene verblijft reeds sedert onbepaalde duur in het Rijk / op het grondgebied van de Schengenstaten.

(...)

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren.”

De bestreden beslissing (stuk 2) inzake het inreisverbod maakt eveneens melding van voormelde twee zinnen.

Deze vermeldingen zijn niet correct: betrokkene heeft een gekend en vast verblijfsadres in Frankrijk, namelijk [...] te 59000 Lille. (stuk 5) Hij heeft wel degelijk pogingen ondernomen om zijn verblijf op het grondgebied van de Schengenstaten te regulariseren, getuige zijn asielaanvraag van 7 september 2016. (stuk 5) Daarnaast mag verzoeker legaal op Frans grondgebied vertoeven (stuk 5). De asielaanvraag van betrokkene dateert van vóór de bestreden beslissing(en).

De motivering is dus niet correct (schending materiële motiveringsplicht).

De tegenpartij heeft kennelijk geen nauwkeurig onderzoek verricht, vooraleer te beslissen dat verzoeker moet worden verwijderd naar Albanië (schending zorgvuldigheidsbeginsel) (zie ook argumentatie onder 3.1.1).

Verzoeker kan hoogstens worden verweten dat hij, te goeder trouw, in de foutieve veronderstelling verkeerde dat hij zich legaal op Belgisch grondgebied mocht verblijven, daar België eveneens tot de Schengenzone behoort.

De beslissing is dan ook kennelijk onredelijk (schending redelijkheidsbeginsel).”

2.2.2.1. Dit middel is in de eerste plaats gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, doch verzoeker geeft aan dat omdat de door hem bekritiseerde motivering in dit bevel wordt hernomen in het bestreden inreisverbod dit ook relevant is wat de wettigheid van deze laatste beslissing betreft. Meer concreet stelt de Raad in dit verband vast dat verzoekers kritiek is gericht tegen de motivering in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten waar hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, gegeven dat ook de rechtsgrond vormt voor het opleggen van het thans

bestreden inreisverbod, zodat inderdaad dient te worden aangenomen dat dit betoog relevant is wat de wettigheid van de beide bestreden beslissingen betreft. Aldus behoudt verzoeker zijn belang bij huidig middel, ongeacht zijn overdracht aan Frankrijk.

2.2.2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.2.2.3. Verzoeker geeft in wezen aan dat de motivering in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten waar wordt besloten om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, gegeven dat ook de rechtsgrond vormt voor het opleggen van het thans bestreden inreisverbod, niet correct is. Hij voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel, die dienen te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet stellen als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verweerder bracht in casu twee (rechts)gronden aan die rechtvaardigen dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Zo wordt hiertoe allereerst besloten op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en omwille van een risico op onderduiken. Hiertoe wordt gesteld dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden, dat hij geen gekend of vast verblijfsadres heeft en hij nooit een poging heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Daarnaast wordt, om te besluiten dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, eveneens toepassing gemaakt van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. In dit verband wordt geduid dat verzoeker op heterdaad is betrapt voor diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en dat gelet op de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat hij door zijn gedrag wordt geacht een gevaar te zijn voor de openbare orde.

De Raad stelt vast dat de toepassing van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde reeds kon volstaan opdat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. De naar voor gebrachte kritiek op de toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, en het weerhouden risico op onderduiken, is gericht tegen een tweede, overtollig motief en de eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Verzoeker betoogt nog dat hij legaal in Frankrijk mag verblijven, gelet op zijn aldaar ingediende asielaanvraag, en dat hem hoogstens kan worden verweten dat hij, te goeder trouw, in de foutieve veronderstelling verkeerde dat hij legaal op het Belgische grondgebied mocht verblijven daar België eveneens tot het Schengengrondgebied behoort. Aldus brengt verzoeker evenwel geen concrete argumenten aan die van aard zijn de pertinente motieven in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te weerleggen, namelijk dat hij in het Rijk verbleef zonder houder te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, en met name niet in het bezit was van een geldig paspoort én van een geldige inreisstempel of verblijfstitel, en hij door zijn gedrag kan worden geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde. Deze motieven volstaan ter onderbouwing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Enige kennelijk onredelijkheid blijkt aldus geenszins. Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet legt het bestuur in beginsel ook de verplichting op ("moet") om in deze situatie een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, waarvan enkel kan worden afgeweken in geval van een schending van hogere rechtsnormen. Verzoeker kan aldus niet dienstig betogen dat het gegeven dat hij te goeder trouw dacht in België te mogen verblijven – hetgeen bovendien niet kan worden aangenomen, nu hij geen verblijfstitel kan voorleggen op basis waarvan hij een dergelijke verwachting kon koesteren – kon volstaan opdat verweerder zou afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Net zomin kan worden ingezien dat dit gegeven afbreuk kan doen aan de vaststelling dat hij wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, gelet op zijn betrapting op heterdaad wegens diefstal met verzwarende omstandigheden.

De Raad herhaalt verder dat verzoeker in uitvoering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd overgedragen aan de Franse autoriteiten voor de verdere behandeling van zijn asielaanvraag, en niet aan Albanië, derwijze dat niet blijkt dat zijn kritiek op het gegeven dat hij naar Albanië zal worden verwijderd in uitvoering van dit bevel nog dienstig is.

Gelet op voorgaande bespreking kan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel niet worden vastgesteld of weerhouden ter nietigverklaring van het bestreden bevel, en bij uitbreiding van het bestreden inreisverbod. Een miskennis van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt verder niet verduidelijkt dan wel aangetoond.

2.2.2.4. Het tweede middel kan niet worden weerhouden.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 6 van het EVRM en van het vermoeden van onschuld.

Hij stelt als volgt:

"Artikel 6, lid 2 EVRM bepaalt dat een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, voor onschuldig wordt gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

De bestreden beslissing acht verzoeker ten onrechte schuldig aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. De bestreden beslissing verwijst naar een PV met nummer BG.17.L9.006570/2016 en spreekt over 'de ernst van deze feiten'.

Deze motivering druist in tegen de onschuldpresumptie, daar waar deze de feiten en de tenlastelegging zonder meer bewezen acht.

Verzoeker heeft zich niet schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Verzoeker verklaart niets te hebben gestolen gedurende zijn verblijf in België. Verzoeker werd tot op heden niet veroordeeld voor de vermeende feiten.

De motivering en de bestreden beslissingen schendt de onschuldpresumptie.

Verzoeker kan op basis van één PV niet worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Er wordt dan ook niet, minstens niet op basis draagkrachtige motieven, gemotiveerd waarom een inreisverbod moet worden opgelegd van 3 jaren. Deze termijn betreft bovendien de maximumtermijn, welke een afdoende motivatie behoeft. Minstens is niet afdoende gemotiveerd waarom een maximumtermijn van 3 jaren dient opgelegd."

2.3.2.1. Dit middel is andermaal in de eerste plaats gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, doch verzoeker geeft aan dat dit ook relevant is wat de wettigheid van het bestreden inreisverbod betreft. Dit standpunt dient te worden bijgetreden en aldus behoudt verzoeker zijn belang bij huidig middel, ongeacht zijn overdracht aan Frankrijk.

2.3.2.2. Wat de aangevoerde schending van het vermoeden van onschuld betreft en daarmee samenhangend artikel 6 van het EVRM, dient vooreerst te worden opgemerkt dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd. Vervolgens wordt erop gewezen dat het “*vermoeden van onschuld*” een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het EVRM. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissingen waarbij verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod wordt opgelegd, zijn geen maatregelen van strafrechtelijke aard doch administratieve rechtshandelingen. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, spreekt verweerder zich in de bestreden beslissingen niet uit over de schuldvraag in strafrechtelijke zin, hij stelt enkel vast dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een proces-verbaal wegens betrapping op heterdaad op diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en verbindt hieraan bepaalde verblijfsrechtelijke gevolgen. Het “*vermoeden van onschuld*” kan te dezen evenmin dienstig worden aangevoerd. Het strafrechtelijk “*vermoeden van onschuld*” staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

2.3.2.3. Verzoeker lijkt met zijn uiteenzetting eveneens een schending van de motiveringsplicht aan te voeren, waar hij aangeeft dat verweerder op basis van één proces-verbaal niet kon besluiten dat hij kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden en dat het bestreden inreisverbod waar het de maximumduur van drie jaar oplegt die mogelijk is niet of minstens niet op basis van draagkrachtige motieven is gemotiveerd.

De Raad herhaalt allereerst dat verweerder in zijn beslissingen enkel vaststelt dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een proces-verbaal wegens betrapping op heterdaad op diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en hieraan bepaalde verblijfsrechtelijke gevolgen verbindt. Verzoeker stelt voormelde feiten te betwisten, doch de Raad stelt vast dat voormeld motief van de bestreden beslissingen voldoende steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Een loutere ontkenning vermag geen afbreuk te kunnen doen aan een officiële vaststelling zoals deze is opgenomen in een proces-verbaal en die een voldoende feitelijke grondslag vindt in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker betwist in wezen ook niet dat hij het voorwerp uitmaakt van een proces-verbaal wegens betrapping op heterdaad op diefstal met verzwarende omstandigheden. Verzoeker betoogt vervolgens dat op basis van één proces-verbaal nog niet kan worden besloten dat hij een gevaar is voor de openbare orde, doch het komt de Raad in casu geenszins kennelijk onredelijk voor waar verweerder verwijst naar de ernst van de vastgestelde feiten, met name diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, om aan te nemen dat verzoeker door zijn gedrag wel degelijk kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden of een gevaar vormt voor de openbare orde. Het is niet omdat hij maar eenmalig werd betrapt en er maar één proces-verbaal voorhanden is, dat een gevaar voor de openbare orde is uitgesloten. Verweerder kon op basis van de ernst van de vastgestelde feiten wel degelijk in redelijkheid besluiten tot een gevaar voor de openbare orde, ook al is slechts sprake van een eenmalige betrapping op heterdaad.

De Raad stelt vervolgens vast dat op lezing van het bestreden inreisverbod duidelijk blijkt dat de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Daarnaast wordt ook geduid waarom er een inreisverbod voor een duur van drie jaar wordt opgelegd. Verweerder motiveert duidelijk dat in casu een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd, omdat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en tijdens dit verblijf de openbare orde te schaden en nu hij, gelet op de ernst van de door hem gepleegde feiten – met name diefstal met braak, inklimming of valse sleutels –, door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde (opnieuw) te kunnen schaden. Verweerder wijst op het belang van de immigratiecontrole en van de handhaving van de openbare orde en acht een duur van drie jaar proportioneel. Verweerder geeft aldus uitdrukkelijk aan dat de vaststelling dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden die eerder reeds mede rechtvaardigde waarom hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven ook een rechtvaardiging vormt waarom wordt geopteerd voor de maximumduur van drie jaar die in verzoekers situatie mogelijk is. De gegeven motivering reikt verder dan de loutere vaststelling dat verzoeker voor

het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Er wordt – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en er blijkt niet dat de gegeven motivering in casu niet afdoende zou zijn in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. Het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreis-verbod van drie jaar, te kennen. In het licht van voormelde motivering kan niet worden aangenomen dat op geen enkele wijze wordt gemotiveerd waarom wordt besloten tot een inreisverbod voor een duur van drie jaar of dat hiertoe automatisch zou worden besloten indien blijkt dat geen termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek. Verzoeker toont ook geenszins aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn waar verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat verzoeker tijdens zijn illegale aanwezigheid in het Rijk op heterdaad werd betrapt op diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en gelet op de ernst van deze feiten door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Hij toont niet met concrete argumenten aan dat verweerder de vaststelling dat hij door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden en het belang van de handhaving van de openbare orde niet redelijkerwijze eveneens kon aanwenden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, en het opleggen van de maximumduur van drie jaar die in verzoekers situatie mogelijk is, nadat hij mede gelet op deze vaststelling ook reeds besliste geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. De beschouwingen van verzoeker laten de Raad ook niet toe vast te stellen dat verweerder enig nuttig, concreet element buiten beschouwing heeft gelaten of heeft vergeten te vermelden.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3.2.4. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel, enkel gericht tegen het bestreden inreisverbod, een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Art. 8 EVRM stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven en gezinsleven en dat de inmenging door de overheid slechts is toegestaan indien dit bepaald is bij wet en in een democratische samenleving nodig in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De ouders van verzoeker wonen te Italië. De neef van verzoeker diende eveneens een asielaanvraag in in Frankrijk. Verzoeker heeft geen naaste familieleden, noch vrienden in Albanië. De naaste familieleden en vrienden van verzoeker bevinden op heden allen in Italië of Frankrijk.

Zo verzoeker een inreisverbod (van 3 jaar) wordt opgelegd, betekent dit een ernstige inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Zo verzoeker België dient te verlaten en het Schengengrondgebied gedurende drie jaren niet meer mag betreden, wordt het contact tussen verzoeker en de overige gezinsleden en de vrienden van verzoeker noodgedwongen verbroken, minstens tot het absolute minimum beperkt.

Daarbij komt dat verzoeker zelf sedert 2000 quasi onafgebroken woonachtig is in de Europese Unie; hij was op dat moment 11 jaar. Verzoeker heeft dan ook geen enkele band meer met zijn land van herkomst.

De maatregel die een inmenging betekent in het gezinsleven van de vreemdeling dient proportioneel te zijn aan het legitiem doel dat de Staat nastreeft. Het is de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben (Orde van Vlaamse Balies, Vreemdelingenrecht, handboek voor de advocaat-stagiair, 2014-2015, 2014, Kluwer, 689). Dit onderzoek werd niet nauwkeurig uitgevoerd; minstens werd geen rekening gehouden met de elementen eigen aan het dossier van verzoeker.

De inmenging is voorts niet proportioneel aan het doel van de Staat, zijnde in casu -uitsluitend- de controle van de immigratie.

Tot bewijs van het tegendeel, dient verzoeker immers te worden beschouwd als onschuldig (cf. argumentatie supra).

Verzoeker kan hoogstens worden verweten dat hij, te goeder trouw, in de foutieve veronderstelling verkeerde dat hij zich eveneens legaal op Belgisch grondgebied mocht begeven, daar België eveneens tot de Schengenzone behoort.

De bestreden beslissingen tasten op onevenredige wijze het ingeroepen recht van verzoeker aan (redelijkheidsbeginself)."

2.4.2. Verzoeker betoogt dat zijn ouders in Italië wonen, dat zijn neef eveneens een asielaanvraag indiende in Frankrijk en dat hij geen naaste familieleden noch vrienden meer heeft in zijn herkomstland Albanië. Hij betoogt sedert 2000 nagenoeg ononderbroken in de Europese Unie te hebben gewoond en dit vanaf zijn elf jaar. Hij stelt dat aldus het inreisverbod voor een duur van drie jaar een ernstige inmenging betekent in zijn privé- en gezinsleven en deze niet proportioneel is. Hij betoogt dat op dit punt geen nauwkeurig onderzoek is gevoerd en geen rekening is gehouden met de elementen eigen aan zijn dossier. Hij herhaalt vervolgens dat hij als onschuldig moet worden beschouwd tot bewijs van het tegendeel en hij, te goeder trouw, in de veronderstelling leefde dat hij legaal in België vermocht te verblijven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad stelt vast dat niet blijkt dat verzoeker ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen een duidelijk begin van bewijs voorlegde van een mogelijk beschermenswaardig privé- dan wel gezins- of familieleven op het Schengengrondgebied dat zich kon verzetten tegen het nemen van deze beslissingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat, in het licht van voorgaande vaststelling, verweerder ten onrechte hiermee geen rekening hield of ten onrechte hiernaar geen verder onderzoek voerde.

Waar verzoeker zich thans beroept op een gezins- of familieleven dan wel privéleven op het Schengengrondgebied met zijn ouders en neef, merkt de Raad bovendien op dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen verdere familieleden enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Op geen enkele wijze blijkt dat in casu een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en de door hem genoemde familieleden. Enig beschermenswaardig gezins- of familieleven blijkt in geen geval.

De Raad merkt vervolgens op dat verzoeker thans weliswaar identiteitsbewijzen afgeleverd in de loop van 2012 van zijn beweerde ouders voorlegt, doch aldus nog niet het bewijs voorligt dat deze anno 2016 nog steeds in Italië of op het Schengengrondgebied verblijven. Daarnaast blijkt evenmin dat verzoeker actueel nog regelmatige contacten heeft met zijn ouders en er nog sprake is van nauwe persoonlijke banden. Hieromtrent liggen geen tastbare gegevens voor. Van een beweerde neef in Frankrijk liggen al helemaal geen stukken voor en dit betoog is geheel gesteund op beweringen. Ook waar verzoeker thans stelt sinds 2000, oftewel vanaf zijn elf jaar, op het Schengengrondgebied te hebben verbleven, kan de Raad enkel vaststellen dat hij zulks geenszins aannemelijk maakt. Verzoeker legt van zijn aanwezigheid op het Schengengrondgebied zo enkel voor, enerzijds het attest afgeleverd door de Franse autoriteiten op 7 september 2016 dat hij aldaar asiel vroeg en anderzijds stukken dat hij in het schooljaar 2004-2005 in Italië naar school ging. Hiermee ligt geenszins het bewijs voor van het beweerde "quasi ononderbroken" verblijf op het Schengengrondgebied sinds 2000. Op geen enkele wijze legt verzoeker stukken voor die op dit punt alsnog de vereiste duidelijkheid brengen, zoals zijn paspoort, of die een langdurig verblijf op het Schengengrondgebied aantonen. Het enkele gegeven dat hij ruim tien jaar geleden naar school is geweest in Italië volstaat ook nog niet om aan te tonen dat hij actueel dan nog duidelijke persoonlijke banden heeft met dit land. Verzoeker toont ook niet aan op enig ogenblik legaal in enige lidstaat te hebben verbleven, afgezien van zijn recente, preciaire verblijf in Frankrijk in het kader van zijn asielaanvraag. Met zijn vage en algemene betoog, en de beperkte en verouderde stukken die hij voorlegt, overtuigt verzoeker niet dat er actueel sprake is van een

beschermenswaardig privé- dan wel gezins- of familieleden op het Schengengrondgebied dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Daarenboven – voor zover alsnog een beschermenswaardig privéleven zou dienen te worden aangenomen, hetgeen in casu evenwel niet blijkt – is het betoog van verzoeker geenszins van aard dat hiermee enige disproportionele belangenafweging kan worden aangetoond. Zoals reeds werd aangehaald, blijkt niet dat verzoeker op enig ogenblik een niet-precair verblijf heeft gekend in een lidstaat. Loutere beweringen kunnen in dit verband niet volstaan. De Raad herhaalt verder dat het enkele gegeven dat hij ruim tien jaar geleden naar school is geweest in Italië niet voldoende is om aan te nemen dat hij actueel nog duidelijke persoonlijke banden heeft met dit land. Zo werd ook reeds vastgesteld dat niet of onvoldoende blijkt dat zijn ouders aldaar anno 2016 nog verblijven of dat hij dan nog nauwe contacten heeft met zijn ouders. Verzoeker beperkt zich verder tot een algemene verklaring niets of niemand meer te hebben in zijn herkomstland en geen banden meer te hebben met dit land, doch hij maakt zulks geenszins concreet aannemelijk. Hij steunt zich hiervoor hoofdzakelijk op zijn afwezigheid uit het land van herkomst sinds 2000, doch er werd reeds vastgesteld dat hij niet concreet aantoonde dat hij sinds dat jaar steeds op het Schengengrondgebied heeft verbleven. Hij legt zo ook zijn paspoort niet voor, aan de hand waarvan zou kunnen worden nagegaan of en hoe vaak hij reisde tussen zijn herkomstland en het Schengengrondgebied. Een dergelijke vaag en algemeen betoog, gekoppeld aan het gegeven dat verweerder kon vaststellen dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te schaden, is niet van aard te kunnen wijzen op enige kennelijk onredelijke dan wel disproportionele belangenafweging in hoofde van het bestuur waar het een inreisverbod voor drie jaar oplegde.

In zoverre verzoeker andermaal stelt onschuldig te zijn tot bewijs van het tegendeel en dat hij te goeder trouw in de veronderstelling verkeerde in België te mogen verblijven, herhaalt de Raad allereerst – onder verwijzing naar zijn bespreking van het derde middel – dat verweerder kon oordelen dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verder dient te worden vastgesteld dat dit betoog geen afbreuk doet aan de concrete vaststellingen in het bestreden inreisverbod en verzoeker ook niet overtuigt waar hij stelt te goeder trouw in de veronderstelling te hebben verkeerd in België te mogen verblijven, nu hij geen paspoort en/of verblijfstitel kan voorleggen op basis waarvan hij een dergelijke verwachting kon koesteren.

Een miskenning van artikel 8 van het EVRM of van het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS